

TEREMTŐ LÉLEK

LEVÉL A VERESEGYHÁZI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG ÉLETÉRŐL

XI. évfolyam 6. szám

2011. június

SZENTHÁROMSÁG VASÁRNAPJA

Minden szentmisében a Szentháromság nevében történik az üdvözlés és az elbocsátás. Aki Jézus Krisztusban hisz, a Szentháromságban hisz: az Atyában, aki őt küldte; a Szentlélekben, aki vezette őt küldetése teljesítésében.

A szentháromságos misztérium Krisztus, az egyetemes üdvösség, az Egyház és a keresztény élet forrását alkotja. Jézus kinyilatkoztatásából bírjuk e mélységes forrást, de befogadni képtelenek vagyunk. Úgy vagyunk, mint szomjas vándor a forrásnál. Iszik a forrásból és felfrissül, de a forrást kiinni soha sem tudja. Nem is ezért van, hogy kiigya, hanem éljen általa.

Egyházunk jó anyaként kísér vallásos életünkben. A Húsvéti idő lezárásaként az elmúlt vasárnap megünnepeltük a Szentlélek kiáradását. Ma Szentháromság vasárnapján pedig egyben szemléljük a háromságos egy Istent. Minden népnél megtaláljuk az Isten hit valamilyen formáját. Minél fejlettebb egy nép, annál fejlettebb az Istenről alkotott képe. A természetes ész segítségével a gondolkodó ember rájön Isten létezésére. Azonban a legizgatóbb kérdés, hogy szeret-e az Isten vagy nem, érdekli-e őt a sorsunk? Vagy tán elérhetetlen távolságban ül dicsőséges trónján, saját boldogságában? A történelem során az ember sok különféle választ adott ezekre a kérdésekre. Voltak idők, amikor a haragos Isten képe arra készítette az embereket, hogy nagy áldozatokkal, egyes esetekben még emberáldozatokkal is igyekezzenek megbékíteni Istent. Még mi is emlékezünk olyan időkre, amikor egyesek úgy vélték, Isten az ember legnagyobb ellensége, ezért ki kell őt tiltani a társadalomból. Azt szerették volna, hogy Isten minél távolibb legyen, a vallásos értékek semmiféle szerepet ne játszanak az emberek életében.

Mindezekre a félelmekre válasz a Szentháromság ünnepe: Isten úgy nyilatkoztatja ki magát, mint akinek egyetlen és legfőbb gondja az ember boldogsága. Itt már nem elég a gondolkodás, nem elég a természetes ész világa, arra van szükség, hogy maga Isten beszéljen önmagáról. Ezt Isten meg is tette és ma is megteszi a Szentírás lapjain keresztül.

A mai olvasmányban Mózes az útikalauzunk, aki felment a hegyre, hogy találkozzon Istennel. Vajon milyen gondolatok rajzoltak fejében, milyennek képzelte el ő Istent? Ott fenn a hegyen megkapta a boldogító választ: *„Az Úr irgalmas és könyörülő Isten, hosszan tűrő, kegyelemben és hűségben gazdag.”* Ezt a boldog tapasztalatot adta tovább népének.

Az Ószövetségi ember számára Isten az egyetlen Isten volt, aki felelősséget vállal népe iránt, de ugyanakkor cserébe kéri azt a tiszteletet és imádást, ami senki és semmi másnak nem jár ki. Csak kizárólag az egy, igaz Istennek. Ennek a hitnek a védelmében telt Mózes élete, a próféták élete és küzdelme. Istennek fáj népe szenvedése. A mi Istenünk tehát törődik velünk, bajainkkal, szenvedéseinkkel együtt érző Isten. A mi Istenünk bennünket szerető, értünk aggódó Isten.

Az Újszövetségben ez még nyilvánvalóbb, Jézusban Isten már többet megmutat, megsejtet önmagából. Kiderül, hogy Isten nem fentről uralkodó szuper lény. Hanem a szívekben lakó szerető Szentháromság. Szent Pál apostol szavai a szentleckében ezt nagyon szépen összefoglalják, ezért is használjuk a szentmise köszöntésében: *„Urunk Jézus Krisztus kegyelme, Isten szeretete és a szentlélek egyesítő ereje legyen mindnyájatokkal.”*

Nekünk is magunkkal kell vinnünk, hordoznunk kell az Istennel való találkozás élményét. Legyen olyan tanúságtevő az életünk, hogy ez másokat is lelkesítsen.

Források: www.frh.theol.u-szeged.hu, www.katolikus.hu/szentek

BÉRMÁLÁS 2011

Beer Miklós püspök atya június 10-én 9 fiatalnak és 5 felnőttnek szolgáltatva ki a bérmálás szentségét az ünnepi szentmisében.

A bérmálás a Szentlélek közlésének szentsége, mely a keresztségben kapott újjászületést, a megváltás misztériumába való beavatást elevenné, hatékonyá teszi. A hagyományos teológia szerint a bérmálás éppúgy, mint a keresztség, eltörölhetetlen jegyet nyom a lélekbe. Új szellemi kapcsolat, átformálás jön létre, amely egyszer s mindenkorra szól. A Szentlélek Krisztus számára foglalja le a hívőt, és jelen van benne, mint templomában (*Róm 8,10*). Az eltörölhetetlen jegy olyan dinamikus hatás, amely az újjászületett embert a Szentlélek irányítása alá helyezi, és segíti, hogy ezt az irányítást el tudja fogadni,

miközben természetes, személyes szabadsága nem csorbul, hanem inkább kiteljesedik. (Katolikus Lexikon)

Hogyan élték meg ezt az újjászületést a most megbérmáltak, erről vallanak tanúságtételeikben.

Kiss Zoltán vagyok, Órbottyánban élek. Keresztény családban nőttem fel, ez előnyökkel és hátrányokkal is jár. Előnyökkel, hiszen megismerhettem a szüleim és a családom által Krisztus szeretetét, és hátrányokkal is, mert ha sokat járok misére, akkor egy idő után ellaposodhat az egész, nem tudom már annyira értékelni a szentmisét. Ez velem is így történt: bizonyos idő után már nem volt olyan lényeges nekem a szentmise, és nem éreztem azt, hogy fontos nekem, amit pedig éreznem kellett volna. Ezzel a háttérrel jelentkeztem bérmálkozásra. Miután elkezdtem járni az órákra, a csoportba, megismertem Jézust egy másik oldalról. Elkezdtem kinyitni szívemet az emberek felé. Előtte bezárkóztam, és hagytam másokat, hogy elkallódjanak, mert nem mutattam meg nekik Isten szeretetét. De miután elkezdtem járni a bérmálkozók csoportjába, és megismertem Jézus szeretetét, utána egyre jobban kibontakoztam az emberek felé, és arra törekedtem, hogy bennem Jézust lássák meg, és ne csak engem lássanak, hanem tettemben is meglássák azt, hogy Jézus bennem él. Minden nap azzal a gondolattal keltem fel, azt kértem az Úrtól, hogy ne azt nézzem, hogy nekem mit tegyenek az emberek, hanem hogy én mit tegyek az emberekért, hogy bennem megtapasztalhassák Jézust. Ez nagyon sokat segíthet nekik, ezáltal másokat is el tudunk vezetni az Úrhoz.

Megtanultam azt, hogy nemcsak egyszer kell megtérnie az embernek, és nemcsak misére kell járni, hanem minden nap meg kell térni ahhoz, hogy Jézust közel engedjük magunkhoz. Ki kell nyitni a kapukat. Simon Andrástól hallottam az egyik hittanórán, hogy az ember lelkét jelképező kastélynak 77 szobája van. Hajlamosak vagyunk Jézusnak csak 76 ajtót kinyitni, és a leglényegesebbet, a 77-diket nem. Oda csak azt engedjük meg, hogy bekukucskáljon. Ugyanis a 77. szobában rejlenek a mi vágyaink, kívánságaink, amiket szeretnénk megvalósítani. Én kinyitottam az Úrnak ezt a 77. ajtót. Teljesen átadtam magam Jézusnak, és Neki adtam a szívemet. Utána elkezdtem a családommal is teljes szeretetből élni, figyelni rájuk, és teljesíteni a kéréseiket. Olykor elég nehéz volt, mert a családban mindig elengedi magát az ember. De amikor segítettem nekik, és

teljesítettem, amiket kértek, meglett a gyümölcse, mert utána éreztem Jézus szeretetét, és azt az örömet, amit a családban érezhet az ember. A felkészülés alatt azt tanultam, hogy tiszta szívvel kell szeretni az Urat. Boldoggá kell tennünk Jézust azáltal, hogy tiszta szívből szeretjük az embertársaimat, és ezáltal Őt is tiszta szívből szeretjük. Egyesüljünk Jézussal, tárjuk ki a szívünket Jézusnak, és minden cselekedetünkkel csak az Ő akaratát keressük! Az alatt az idő alatt, amíg itt voltam, megtanultam, hogy nem számít, honnét jött az ember és hova tart, Jézusnak csak az számít, hogy milyen vagyok a másik emberhez, mennyire szeretem igazából a másik embert. Rengeteget tanultam erről a csoportban. Barátokat szereztem, és ezek a barátságok, miután lelki gyakorlaton voltunk Berkenyén, mélyebbé váltak. Nemrég, pár hónapja elkezdtem az Ifjúsági Közösségbe járni, ott is megtapasztaltam egy olyan szeretetet, amit eddig még nem tapasztaltam. Rögtön az első találkozásunkkor befogadtak engem maguk közé, és megmutatták a szeretetüket nekem. Végül csak azt szeretném mondani, amit én is megtanultam: mindnyájunknak szeretetben kell együtt élni Jézussal, naponta Vele együtt kell felkelni és Neki adni a szívünket, és Jézussal együtt szeretni embertársainkat.

Kiss Zoltán: Az Úr színe előtt

Eljött a nap melyre oly sokáig vártam,
Az Úr színe előtt a Szentlelket megkaptam.
Püspök úr fejemre tette a kezét:
„Imre, vedd a Szentlélek ajándékának jelét”.

Elfogott egy érzés, mely eddig még soha:
A Szentlélek reám szállt, a Sátánt eltiporta.
Egyesültem vele az Úr színe előtt,
A Szentlélek megmutatta az isteni erőt.

Eljött a pillanat, hogy a szószékhez lépjek,
Az emberek előtt tanúságot tegyek.
Reszketett a lábam, izzadt a tenyerem:
Uram, mit mondjak? Kérlek, segíts nekem!

Elkezdtem beszélni és jöttek a szavak,
Életem mondtam el szinte percek alatt.
Magam is csodálkoztam, nem is hittem el,
Hogy ezen szavakat én mondtam el.

Kinyitottam szívem, elkezdtem szeretni,
Jézust magamhoz közelebb engedni.
Odaadtam szívemet Jézusnak,
Vele együtt kezdtem élni a napokat.

Régebben a szentmise megszokott volt,
Testem volt csak jelen, lelkem kalandozott.
Ma már a szentmisén egyesülök Isten igéjével,
Az átváltoztatásban Jézus szeretetével.

Hálás vagyok mindenért, Uram.
E két év alatt sokat tanultam.
Megmutattad nekem életem útját,
Hogy vigyem az emberekhez a tanítást.

Másokat hogyan kell szeretni,
Rajtam keresztül Jézust árasztani.
Érezzék azt, hogy Jézus bennem él,
Ő vezet át minket az élet tengerén.

Reggel odaadom a szívemet Jézusnak,
Hogy Jézussal együtt éljem a napomat.
Kinyitottam a kastély hetvenhetedik ajtaját,
Megosztottam Jézussal szívem minden vágyát.

Ma már másokért élek,
Elkezdtem élni a krisztusi életet.
Barátokra leltem a közösségben,
Kiket Berkenye után jobban megszerettem.

Nem jutottam volna el idáig,
Ha Jézus nem vezet engem a szószékig.
Sok embert küldött taníttatásomra,
Általuk vezetett az élet útjára.

Köszönet Balázs atyának a tanításért,
Köszönet neki az elmondott imákért.
Tanított engem, megmutatta Jézus szeretetét.
Külön köszönöm neki Berkenyét.

Köszönet a közösségnek:
Segítettetek nekem, segíthettem nektek.
Köszönet az eltöltött két évért,
Azért a rengeteg sok szeretetért.

Köszönet az Ifjúsági Csoportnak,
 Kik első alkalommal rögtön befogadtak.
 Sok év után egy jó Közösségre leltem,
 Érzem: köztetek megtaláltam helyem.

Köszönet a családomnak az életemért,
 A gondoskodó gazdag szeretetért.
 Visszajövök közétek Új emberként,
 Meghálálok mindent, mi engem ért.

Uram, hiszek Benned, és ma már tudom,
 Nem elég egyszer megtérni, meg kell térni minden napon.
 Tenni kell mindennap Isten akaratát,
 Hadd lásson meg Téged ez az önző világ.

Egyesülni kell Jézussal minden áldozásban,
 Akkor válunk eggyé teljesen Jézussal.
 Szeretni kell minden embert,
 Hisz mindenki részese az Örök életnek.

Köszönöm, Uram a nagykorú szentséget,
 Hogy rám bízta: mutassak példát mindenkinek.
 Segítsem visszatérni, kit a Sátán elragadott,
 Hozzam vissza Hozzád, hisz' ő is meghívott...

„Vajon hányan ébrednek rá, mennyivel több van minden történetben, mint amennyi megíródik? (...) Minden regény sorai között és mögött meghúzódik egy második regény, de ezt soha senki nem hallja, és megsejteni is csak azok sejtik meg, akiknek erős oldala a sejtés. Megeshet, hogy a szerző maga mit sem tud erről a második regényről, de olykor mégis tud róla, és leghőbb vágya: újraírni a történetet.”

(F. H. Burnett)

Nehéz bármit is mondani. Nemrég kaptam egy levelet, melynek szerzője szintén azzal küszködött, hogy tudja, mit szeretne mondani, de nem tudja, hogyan. Az útra, ami idáig vezetett és innen folytatódik tovább, alig lehet megfelelő szavakat találni. A bennem dúló érzések legtöbbször még nevet sem tudnék adni. Azért van, aminek igen, és ezt az érzést fontosnak is tartom nevével nevezni.

Nagyon hálás vagyok. Leginkább az Úrnak mérhetetlen szeretetéért és türelméért. Mindig visszafogadni kész, megbocsátó irgalmáért, hogy akkor sem engedte el a kezem, amikor én minden szavammal és tettemmel eltaszítottam Őt. Azért, mert Jó Pásztorként nagyon bölcsen

és nagyon ügyesen terelget. És főleg azért, mert még akkor is velem van, amikor én már régen elhagytam magam.

De hálával tartozom ennek a közösségnek is. Bármikor próbáltam hasonló helyzetekben köszönetet mondani bárkinek is, ő (nagyon helyesen) mindig továbbította azt a megfelelőbb címzettnek. Ezért kell, hogy pontosabban fogalmazzak: köszönöm a szívek nyitottságát, amely lehetővé tette, hogy a szívek gazdái által az Úr vezessen és szeressen. A közösség által megismertem azt az Istent, akiben hinni lehet, és akit szeretni tudok. Megtapasztaltam az igazi felebaráti szeretetet, és megtanultam, hogy fel lehet és fel kell állni az elbotlás után. Egyszer régen egy kedves baráttal felmentünk sötétedés után a margitai kilátóba, ami nekem még nappali fényben is kihívás. Felfelé még csak-csak, de lefelé már igazi küzdelem. Akkor éjjel, az a barát lépcsőről lépcsőre rakosgatta a lábamat, amíg leértünk. Ugyanazt élem meg ebben a közösségben most is: biztonságban vagyok a szeretetben, és érzem, hogy a lábaimat is a biztos úton tartják. Ezt a közösséget remek emberek alkotják, és nagyszerű atyák vezetik. Vannak olyan emberek, akik (még) nem olyan nagyon tagjai a közösségnek, de mégis sok mindent tanítottak nekem. Ilyen emberek a családom tagjai is, akik megmutatták és megmutatják ma is, hogy mit jelent szeretni egymást még a legnehezebb körülmények között is. Köszönöm a szüleimnek azt, hogy már egészen kicsi korom óta tanúja lehetek annak, hogy milyen az önmagát elfeledő, áldozatkész szeretet. És hugimnak, akinek bátor és védelmező szeretete még a nála öt évvel idősebb fiúknak is nekitámad, ha suta nővérét kell védelmeznie az általános iskola udvarán.

Amikor Balázs atya felvetette a tanúságtétel lehetőségét, azt mondta, beszéljek arról, honnan indultam, és mi van bennem most. Szent Ágoston szerint ahhoz, hogy az ember valamivé legyen, ahhoz fordul, Aki teremtette. Mert ha eltávolodik Tőle, elhidegül, ha Hozzá közeledik, felhevül, Tőle eltávolodva elsötétül, Hozzá közeledve kifényesedik. Akitől van ugyanis a léte, annál van a jóléte is.

Én sok éven át éltem úgy, hogy nem vettem észre az életemet uraló hideget és sötétséget. Vagy ha észre is vettem, nem tudtam, hogyan is lehetne ez másképp. Aztán picit több mint hat éve belépett az életembe egy igazán különleges ember, aki által megismertem még több különleges embert. És ez a sok jó barát szavaival, életével szépen lassan bemutatott a Legjobb Barátomnak. És ez az ismerkedés még most sem zárult le. Legjobb Barátom egyre mélyebben ismert meg Önmagával, és saját magammal. Így a felnőttkori megtérésben Jézus

már nem csak az volt, akiről sokan sokfélét mondtak, hanem az is, akit sokszor sokféleképpen megtapasztaltam én is. Felismertem a Legjobb Barátomat életem céljaként. Ráismertem a Cél felé vezető Útban, és a kegyelmek által megláttam azt is, hogy az Úton minden lépésemet Vele együtt teszem meg. Benne van (és velem van) minden egyes küzdelemben, fájdalomban, szolgálatban és örömben. Minden szeretettel teli pillanatban.

Az én választott igém János első leveléből van: „Szeretet az Isten; aki szeretetben marad, Istenben marad, és Isten őbenne.” Ha ez az egy mondat szerepelne csak a Szentírásban, szerintem akkor is mindent elmondana, amit tudnunk kell. De megértem, hogy mégsem csak ennyiből áll, hiszen saját példámon is tapasztalom, hogy annak ellenére, hogy ilyen részletesen kifejtette és bizonyította, ilyen rengeteg módon kifejezte az Úr az Ő szeretetét és szeretettel teli tervét, túl sokszor élünk úgy, mintha nem érdekelne minket... mintha nem értenénk igazán.

Az elmúlt két év nagyon intenzív volt, hiszen rengeteg mindent tanultam itt is és a főiskolán is Istenről, a hitünkről és az életről. Egészen kis része már bejárta a fejtől a szívig tartó leghosszabb utat, és befészkelte magát oda, de a legtöbb még úton van. Nem vert benne gyökeret, hanem csak néhanapján felbukkan. Úgy vagyok ezekkel a gondolatokkal, mint a felhevült testű strandozó a tó hideg vizével. Először csak a lábujj, aztán majd egyre több... én nagyon igyekszem, hogy hamarosan úszni is lássanak.

„A keresztény annak az élő hitnek útján járjon, amely életben tartja a reményt és a szeretet által munkálkodik.” Jakab apostol írja azt levelében, hogy ahogyan a test halott lélek nélkül, úgy halott a hit is tettek nélkül. A szeretetben cselekvő jóakaratra váltjuk a hitben való várakozást. Azt hiszem, ez nekem sem megy majd másképpen, csak úgy, ha folyamatosan előcsalom magamból a kisgyermeket. Nem azt az önző, felelősségek elől menekülő kislányt, aki nem akar felnőni, hanem azt, akié a Mennyek országa.

Amikor kicsikkel vagyok nem csupán töretlen bizalmuk nyugtáz le, hanem az a szüntelen derűs éberség is, amellyel az élet legapróbb dolgaira is rá tudnak csodálkozni. Újra és újra. Szükségünk van erre a lelkiültre nekünk, nagykorú keresztényeknek is. Én is szeretném felismerni Jézust életem legapróbb részleteiben is, szeretnék hálás örömmel Rácsodálkozni, és minden bizalmamat Bele vetni. Hogy Ő szóljon a szavaim által, Ő mutakozzon meg a tetteimben. Igazán csudi lenne, ha az életem egyetlen világitó nyíllá válna, amely Őrá mutat.

Nemrég az az igazán különleges valaki azt mondta, hogy a bérmálkozás nem cél, hanem egy kapu. És most végre eljött a nap, amikor átléptem rajta...
Pocsai Noémi

Van előnye és hátránya is annak, ha valaki, mint én, katolikus családban nő fel. Az előnyei elég kézenfekvőek: lát példaképeket maga körül, megmondják neki, hogy mi a jó, mi a rossz, és már gyerekként elkezdik tanítani, hogy van Valaki, aki nagy, hatalmas és nagyon szeret minket: Isten.

A hátránya pedig, hogy míg aki felnőtt korában tér meg válaszokat keresve az élet nagy kérdéseire, és rájön, hogy mindenre Istennél a válasz, addig nekem nem kellett keresnem: készen kaptam a válaszokat a hittanórákon, meg is tanultam őket, így aztán ha valaki kérdezett, valamiről beszélt, én tudtam válaszolni, hozzászólni, és emiatt úgy éreztem, jó keresztény vagyok.

Aztán pár hónapja szinte villámcsapásként ért a felismerés: tudásom mögött alig- alig van valódi hit. Nem bíztam Istenben, abban, hogy mindig a legjobbat akarja nekünk. Nagyon kétségbeestem, de aztán hamar meg is érkezett a fejemben a betanult válasz: majd a bérmálkozásban megkapom a Szentlélek ajándékait, Isten kegyelmét, akkor majd jobb lesz minden. Egyébként úgy gondoltam a bérmálkozásra, mint valami nagyon szép szentmisére, ünnepségre. Hát tényleg az volt, de ennél sokkal több – és amikor ezt a többet megéreztem, elsírtam magam örömben, mert ez a felismerés nem betanult dolog volt, hanem ott és akkor kaptam kegyelmet, hogy megérezzem: a mosolygó embereken kívül van ott még valaki/Valaki, Isten. Éreztem a jelenlétét a közösségben, a bérmálás után, a Miatyánk közben, és a mise után, amikor valamiért mindenki boldog volt... Nagyon szép élmény volt tehát a bérmálkozásom, de a legjobban ennek a „megérzésnek” örültem. Hiányzott az életemből. Biztos vagyok benne, hogy lesznek továbbiak is, amelyek ugyanígy erőt adnak, és biztatnak az Isten felé haladásra.
Lajos Anna

SEGÍTŐ SZERETET

„Velem tettétek” Mt 25, 40

A plébánia kertjében új játszótér készült el, melynek létrehozásában Bencsik Balázs vezetésével a családos közösség tagjai működtek közre! Köszönet a sok szorgos kéznek a fáradhatatlan munkáért!

SZERETTLÁNG IMAKÖZÖSSÉG ALAKULT

A Szeretláng ima közösség első ima alkalmá 2011. május 21-én volt, amikor 6 fővel engeszteltünk az Oltáriszentség előtt. Az ima alkalmak 2 hetente szombaton a reggeli mise után történnek. Jórészt kötött imákat mondunk pl.: Szeretláng rózsafüzér és litánia, Jézus szíve vagy Irgalmasság rózsafüzér. Mindig imádkozunk a Szentatyáért, papjainkért, a papi hivatásokért, közösségeinkért, a családokért, hazánkért, a lelkek megmentéséért, valamint saját szándékokért. Alapvető feladatunknak tartjuk a Szűzanya Szeplőtelen Szívének Szeretlángját megismertetni mindenkiel, hiszen ez egy magyar magán kinyilatkoztatáson alapszik, melyet Erdő Péter bíboros atya hagyott ünnepélyesen jóvá 2009. június 5-én.

2010-ben jelent meg a teljes Szeretláng lelki napló kritikai kiadása. E naplóba jegyezte fel Jézus és Mária üzeneteit és kéréseit Kindelmann Károlyné (született Szántó Erzsébet). A legközelebbi ima alkalomra július 2-án 9 órakor kerül sor, melyre szeretettel hívunk mindenkit, aki szívesen áldoz egy órát, hogy irgalmasságot gyakoroljon. További információk Wirth Attilától kérhetők.

GYEREKNAP ÉS VÉRADÁS

Ebben az évben is nagyszámú érdeklődő részvételével zajlott le egyházközségünk gyereknapi rendezvénye, ami szintén hagyományosan véradással is összekapcsolódott. A sorrendben negyedik véradáson 62 fő adott vért, amivel a legnagyobb létszámú véradást bonyolítottuk le. Köszönet a szervezőknek és természetesen az önkéntes adakozóknak is! A két esemény hangulatáról tanúskodjon az alábbiakban egy képes beszámoló, amiért köszönet Wirth Attilának és Császár Ottónak.

Szeretnénk a mi egyházközségünkben is különös figyelmet fordítani a családokra, lehetővé tenni, hogy a közösségi ima ereje a szentmisékben is építse, gazdagítsa a családokat. Minden héten 3 családot imádkozik egyházközségünk. A családokat név szerint említjük a könyörgésekben minden hétköznapi misén is, kérve a testvéreket, csatlakozzanak ehhez az otthoni imáikban is.

A családok, akikért a héten imádkozunk, otthon naponta közös imát vállalnának, és valamilyen felajánlást is tennének az egyházközségért. Várjuk továbbra is a családok jelentkezését a templomban elhelyezett táblázatban!

MIÉNK A FŐTÉR!

Vagy ahogyan mi mondjuk:

Legyen az Úr Jézusé a főtér!

Ugye emlékszünk még, hogy városunk művelődési központjából megkeresték a plébániánkat, hogy nyáron, a „Miénk a Főtér” rendezvénysorozat keretében mutassuk be az értékeinket. Többen úgy gondoltuk, hogy a meghívás nem véletlen. Az Úr akarata lehet, hogy elmenjünk a főtérre, és a színpadon valamilyen módon kifejezzük, elmondjuk, hogy krisztushitből élünk, és ennek az életnek a gyümölcse öröm és béke bennünk, a családjainkban és a közösségünkben. Magunk is visszariadtunk a gondolattól, hogy ezt valamilyen erőszakos térítés formájában tegyük, amilyennel talán Budapesten járva az aluljárókban találkozhattunk. Mi alapvetően azért megyünk a főtérre, hogy megajándékozzuk a városunk nem hívő lakóit, családjait. Önmagunkkal akarjuk őket megajándékozni, hogy a mi ajándékozó szeretetünkön keresztül megsejthessék egy jóságos, szerető Isten létezését. Már mintegy két és fél órányi színes program kezd összeállni, amely szórakoztat és megszólít gyerekeket, fiatalokat és felnőtteket egyaránt. A részletes programot néhány héten belül egy külön kiadványban közöljük. A főtéri programunk ideje, amit be kellene írni a naptárunkba:

Július 17.

16.30 – 19.00 óra

A legfontosabb kéréseink:

- 1) Imádkozzunk magunkért! Imádkozzunk azért, hogy a főtéren általunk megtapasztalható legyen Isten szeretete, a keresztény közösségben jelen lévő harmónia és öröm.
- 2) Imádkozzunk városunk nem hívő lakóiért, akik még nem érezték meg Isten szeretetét. Érintse meg őket Isten szeretete és vágyakozzanak a vele/belőle való életre.
- 3) Jöjjünk el a fenti időpontban a főtérre! Valljuk meg hitünket jelenlétünkkel.
- 4) Hívjunk másokat magunkkal. Szomszédok, barátok, barátnők, stb...

Az előkészítő munkacsoport nevében: Lukács Péter diakónus

Hétkápolna zarándoklat

Az idén 300 éves váci Hétkápolna Kegyetemplom tiszteletére a szeptemberi Mária-napi búcsú idején (szeptember 08-11.) az egyházmegyei Férfiszövetség gyalogos zarándoklatot szervez három irányból.

A háromnapos zarándoklatba bárhol, bármikor be lehet csatlakozni. E három napon keresztül imádkozva, elmélkedve, énekelve a zarándokok bejárják az útba eső falvakat, felkeresik a templomokat, megállnak az útmenti keresztelnél.

Mivel a Galgahévíz - Vác útvonal Veresegyházon is keresztül halad majd, ezért hívjuk, várjuk és buzdítjuk a veresegyházi és környékbeli testvéreket a részvételre.

Az egyes útirányokból a zarándokok szeptember 10-én érkeznek Vádra a Hétkápolnához, ahol aznap este közös szentmise, éjszaka pedig virrasztás lesz.

A zarándokok elszállásolása az út folyamán magánházaknál történik, ami kiváló alkalmat biztosít a helyiekkel való megismerkedésre, kapcsolatteremtésre, közös imádkozásra is.

Ezért kérjük azokat a családokat, akik szeptember 9-én (péntek) éjszaka szívesen befogadnának egy-egy városunkba érkező zarándokot, hogy névvel és telefonszámmal iratkozzanak fel a sekrestyében található jelentkezési lapra.

A további részleteket - az esemény közeledtével - a templomi hirdetésekben és faliújságon fogjuk közzétenni. HorvGy

A zarándoklatok lelki tartalmának előkészítését segítő a következő számokban részletekben adjuk közre **Dolhai Lajos – A zarándoklat teológiája** című írását. (Vigília 66 (2001) 176-183. o.)

"Isten kegyelméből keresztény vagyok, tetteim szerint nagy bűnös, hivatásom szerint hontalan vándor, a legalacsonyabb sorból, s helységről-helysére zarándokolok. Tulajdonom a következő: hátamon egy zsák száraz kenyérrel, a mellemen a Szentírás: ennyi mindenem." - így kezdődik egy ismeretlen orosz zarándok lelki naplója, amelyből megtudjuk, hogy zarándokútján egyetlen kísérője a biblia és az

imádság, célja pedig nem valami evilági város, "hiszen itt nincs maradandó hazánk, inkább az eljövendő után vágyódunk"(Zsid 13,14). A nyugati lelkiségtől sem idegen ez a gondolkodásmód. *Gabriel Marcel a Homo viator* című könyvében azt fejtegeti, hogy a kinyilatkoztatás alapján úgy kell beszélnünk az emberről, mint aki úton van, akinek nincs itt maradandó hazája, hanem csak keresi a jövendőt. Krisztushoz kapcsoltuk életünket az egyház által, és meg vagyunk jelölve a Szentlélekkel, aki "foglaló örökségünkre" (Ef 1,14), de "amíg e testben vándorként élünk, távol járunk az Úrtól (2Kor 5,6). A keresztény ember mindig tudatában volt ennek a törvényszerűségnek. Erre utal a második századból való *Diognetoszhoz írt levél* is: "A keresztények úgy élnek hazájukban, mint jövevények; mindenben részt vesznek mint polgárok, de mindent elviselnek, mint idegenek; bárhol, idegenben is otthon vannak, de minden haza idegen számukra... Testben vannak ugyan, de nem a test szerint élnek. A földön vándorolnak, de a mennyben van polgárságuk."

A zárandoklat *a keresztény élet egyik ősi jelképe*, amelynek alapja a bibliai antropológia. A keresztény ember, úton lévő ember (homo viator), aki nem feledkezik meg arról, hogy az embernek miután kiűzetett a paradicsomból végig kell mennie a bűn és szabadulás hosszú és gyötrelmes útján, és csak élete végén juthat el a mennyei Jeruzsálembe, hogy ott Istennel és Krisztussal találkozzon (Jel 21-22). A zárandoklat tehát nem csupán egy ősrégi, szinte minden vallásban meglévő szokás, hanem *az emberi élet tükre* (speculum humanae vitae). Ábrahám és a vándorló választott nép példája, de különösképpen Jézus Krisztus útjai megtanítanak bennünket arra, hogy mindnyájan a hit zárandokútját járjuk. Olyan népnek vagyunk az örökösei, amelyhez Ábrahám, Mózes, a próféták, Mária és Jézus is tartoznak: "Emlékezz rá: Atyád vándorló arám volt" (Mtörv 26,5). Isten újszövetségi népe, az úton levő, vándorló Egyház sem feledkezhet meg erről az igazságról. A szentévi zárandoklatok is alkalmat adnak arra, hogy újra felfedezzük és megértsük keresztény egzisztenciánk azon törvényszerűségeit, amelyek életünk zárandok-jellegéből következnek.

Bibliai alapok

A hit, mint zárandoklat az ószövetségi vallásosságnak egyik alapvető törvényszerűsége. A hit útján való vándorlás csak elkezdődik *Ábrahám* kivonulásával. Izrael történelmének minden jelentős eseménye arra utal, hogy Izrael és Istene közötti szeretet-szövetség fejlődése egy

hosszú zarándoklat formáját ölti. A zarándoklás náluk nemcsak a hívő ember útja a szent hely felé, hanem a biblia által bemutatott hit alapvető jellegzetessége az úton levés. Már a biblia első könyveiben megtaláljuk a zarándok-hit alapjait. Először a pátriárkák életében, majd pedig a választott nép későbbi történetében a megpróbáltatás és a kegyelem, a hűtlenség és az irgalom történetét látjuk, ami az egész választott nép, sőt minden kor hívő emberének hitbeli zarándoklatát foglalja össze.

A zsidókhöz írt levél szerint Ábrahám a hit példaképe lehet az újszövetségben is (Zsid 11,8-19), mert ő is a hit zarándokútját járta. Hittel engedelmeskedett Istennek. Ezért ott tudta hagyni ősei földjét, rokonságát és az atyai házat. Ábrahám saját magát még az ígéret földjén is "idegennek és jövevénynek" nevezi (Ter 23,4) amikor találkozik az ígéret földjének lakóival és sírhelyet keres feleségének, Sárának. Véget ért ugyan a kivonulása, de ennek ellenére megmaradt "jövevénynek". Ábrahám életében a kivonulás csak kezdete annak az életformának, amely Isten hívásán és ígéretén alapul. Későbbi életútját is Isten szava és ígéretei határozták meg. *(Folytatás a következő számban)*

A világ nem ilyen egyszerű!

Az utóbbi években sokat gondolkodtam azon, hogy miért olyan „népszerűek” az evilági, máról holnapra élő szemléletet tükröző művek, valamint az ezzel párhuzamosan létező, „leleplezőnek” szánt (javarészt áltudományos), részigazságokra épülő összeesküvés-elméletek. Vajon miért olyan elterjedt az „értéksemleges”, szakmai göggel átitott, tudálékos, kioktató (az átlagember számára érthetetlen megfogalmazással élő) stílus és ennek párja, a tudományos módszerekkel való nyílt lázadás?

A válasz nagyon egyszerű: mert mindkét szélsőséges gondolkodásmód a könnyebbik utat jelenti, amely nem igényel szinte semmiféle szellemi- és időbeli ráfordítást. A csupán részigazsággal való megalkuvás (akár az evilági, más szóval liberális, akár az erőszakot sem megvető, hagymázás elméletekről is van szó), mindig sokkal könnyebb, sokkal simábban megy, mint az egyetlen járható (krisztusi) út, amely a teljes igazságra való törekvés jegyében nem sajnál semmiféle áldozatot sem ahhoz, hogy azzal a lehető legtöbb embert (bármiféle nézetet is vall) befogadja és így építse Isten Országát. És, ha lehet, ehhez a szinthez emeljen fel másokat is. Nem úgy az előző két szélsőséges hozzáállás, amely a világot a valóságosnál sokkal

egyszerűbbnek gondolja, és valahogy mindig elsiklik a valóságot árnyaltabbá, összetettebbé tévő részletek felett.

A fentiek alapján természetesen felvetődik az a kérdés, hogyan is néz ki ez a két szélsőség és ezekhez képest miben több és célravezetőbb az arany középutat jelentő keresztény világfelfogás? A felelethez úgy juthatunk el, ha mind a médiából is szennyként ránk ömlő erkölcsi relativizmust, mind, a például az emberi közösségeket faji és bőrszín alapján általánosító vélekedéseket külön-külön elemezzük és vetjük össze a minden keresztény számára célravezető nézettel.

A két téves felfogás közül is elterjedtebb az erkölcsi relativizmus (azaz a jó és a rossz tényét tagadó, „attól függ” nézőpont), ami az árral való sodródást jelenti, és amelynek sokszor igen jól fizetett és magas pozícióban lévő képviselői válogatás nélkül gúnyolnak ki minden erkölcsi, vallási és nemzeti értékvilágba tartozó dolgot, amit a „közönségük” hiénavihogással és tapsviharral díjaz. Ezek az olcsó, primitív poénkodások előszeretettel használnak trágár, durva kifejezéseket (köztük káromkodásokat) is. Ugyanez a romboló szemlélet befészkelte magát a művészet világába is, ahol aztán a csúnya (zabolátlan) beszédben, a paráználkodásban és az egyéb emberi szükségletek mutogatásában (amik az illetőn kívül legfeljebb csak az ő háziorvosára tartoznak) éli ki magát. A művészetnek ilyen fajta elzüllése vezet ahhoz is, hogy a botránykeltést támogatók így vélekednek az ő tevékenységüket elutasítókról: *„mi tulajdonképpen csak görbe tükröt állítunk az emberek elé, aki pedig nem érti és elutasítja a mi művészetünket, az intoleráns és szellemileg retardált.”* Ez a „válasz” azonban semmi másra sem alkalmas, mint arra, hogy a tolerancia legkisebb fokát sem mutató mértékben vérig sértegesse azokat, akiknek ugyanúgy joguk van élvezni a saját ízlésüknek megfelelő előadásokat, mint „ezeknek”! A különféle bulvárlapok és bulvárműsorok (ahol az erkölcstelenség legváltozatosabb fajtáit jelentő botránykeltésnek van hírértéke) szintén ide tartoznak. Ebbe a csoportba tartozik minden értéktagadó („liberális”), a hozzáértés és szaktudás látszatát keltő irodalmi, történelmi és filozófiai, valamint közgazdasági megközelítés is, amely a közérthetetlen megfogalmazásával akarja leplezni a maga tudománytalan szakbarbárságát. Kár, hogy a liberálisok körében népszerű ideológiának, miszerint mindenki csak addig gyakorolhatja a jogait, míg azokkal mások jogait nem sérti, a nyomát sem lehet észrevenni az ideológiát hangoztatók cselekedeteiben!

Pontosan ugyanezt a siralmas, embertelen szellemi színvonalat testesíti meg az a fajta világnézet, ami a „nincs értelme semminek” felfogás szellemében az ő véleményét képviselőkön kívül egységesen besorol mindenki mást egy valamiféle, homályos, „nemzetközi lobb csoportba”, ami e gondolatmenet folytatásának értelmében *„az egész világot oly mértékben vont a uralma alá, hogy már senki másra sem számíthatunk, mert rajtuk kívül mindenki áruló”*. Ha az ő, a valóságtól és a józan észről teljesen elrugaszkodott (és rajtuk kívül mások szükségleteire fittyet hányó) megoldásaik nem kapnak akkora figyelmet, amekkorát ők szeretnének, akkor az „természetesen” ezen lobb csoportnak a műve. Az okkult, ezoterikus irányzatok sem állnak tőlük távol. Őnáluk még az erkölcsi nihil világába tartozóknál is nagyobb mértékben játszanak szerepet az érzelmek és az indulatok (amik mellesleg mindig rossz tanácsadók). A durva, személyeskedő hangnemmel átszótt viták és minősítgetések is elsősorban őrjük jellemző (a másik szélsőséges gondolkodásmód híveinél inkább a trágárság és a színvonalatlan gúnyolódás a jellemző). Ha saját magukat népszerűsítik, akkor az összeesküvés-elméleteket is hangoztatók egyszerű, könnyen célba találó, „fülcsiklandozó” jelszavakkal élnek (a másik szélsőség követőinél ez kiegészül azzal is, hogy a célközönséget félkegyelmű, gondolkodásra képtelen ösztönlényekként kezelik).

Jellemző példa az is, hogy mindkét, krisztusi úttól eltérő nézet véleményformálói előszeretettel mossák össze a másik szélsőséges nézet követőivel az övéiken kívüli álláspontot valló embereket. Aki pedig foglya egy szélsőségnek, annak a viselkedése és a gondolatvilága is lassan, de biztosan süllyed az állatiasság szintjére.

A „szeresd felebarátodat, mint önmagadat” bölcsesség a fentiek alapján sem a médiavilágban népszerű közszereplőknél, sem az erőszakos, felforgató, hagymázás ötletek embereinél nem található meg. Hiszen hol található ez a felebaráti szeretet, aki csak a maga elképzelését tartja valamire, a vele egyet nem értőket pedig lenézi?!

És akkor még nem is beszéltünk az Isten szeretetéről, ami már egy nagyfokú alázatot is feltételez, nem úgy, mint a szélsőséges felfogásúak „öntömjénező” magatartása és hozzáállása a világ dolgaihoz. Nekik ugyanis megvan a saját bálványuk (ami lehet akár maga a nézetük is) a világ egyetlen Ura helyett. A szélsőségek mindig széles utat jelentenek, tágas és pokolba vezető kapuval. Annál keskenyebb és nehezebben megtalálható utat és annál szűkebb kaput jelent a keresztény világnézet: a legtöbben nem is ezt az utat járják...

A keresztény gondolkodásmód mindig sok körültekintést, utánajárást, gondolkodást igényel (minden egyes véleményt azonos súllyal kell figyelembe venni és gondosan megszűrni a Szentlélek útmutatása alapján), több időráfordítást és még több imádságot kíván, mint a fenti rossz példák, de megéri.

Aki ezt elsajátítja, nemcsak stabilabb és támadhatatlanabb véleményt fog képviselni, hanem kiegyensúlyozottabb lesz és nem utolsósorban javulni fog a kapcsolata Istennel és az embertársaival. Erőfeszítés, alázat és áldozatvállalás és a másikat befogadó szeretet nélkül nincs üdvözülés és üdvözítő megoldás!

Petneházy András

Amit a „természet” tanított 8.

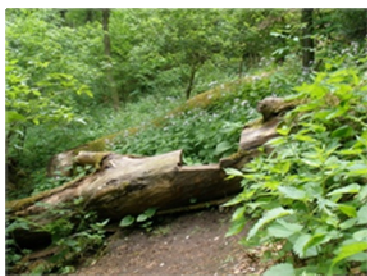
Most nem okoskodom az égi tudományokkal, inkább elmesélek egy három éves történetet. Épp esős időszak volt, és négyen kirándulni mentünk az erdőbe, pontosabban az akkori kedvenc helyemre, Dobogókő környékére. Eső, négy fiatal és jó barát, sűrűn benőtt erdő, már csak egy dolog hiányzik: hogy sötét legyen. Igaz, a Holdnak világítania kellett volna, még a felhőkön keresztül is, de az ennél azért vastagabb volt...

Nem kalandorkodni mentünk, bár ez eddig nagyon úgy hangzik, hanem élményeket gyűjteni, lelki élményeket. Szerettünk volna egymásra hagyatkozni, és az Úrban bízni. Nem lenne helyes a vakmerőség, mert

a Szentlélek elleni bűn lehet belőle, de a téli kirándulásom következményeként érezték a többiek, hogy ők is szeretnének tapasztalni a ráhagyatkozásból. Ennek azonban engedtem, és mint túravezető akkor sem tántorodtam meg, amikor leszakadt az ég az odavezető út kétharmadán... Mondtam, hogy minden

rendben, ott

nem fog esni. Ebben igazam is volt, csak csendesen szemerkélt, amitől csak a hangulata nőtt a kirándulásnak. Nekivágtunk a szürkületnek és az erdőnek. Arra azonban nem számítottam, hogy az út első kilométerén olyan sűrűn benőtt aljnövényzettel találkozunk, amely teljesen ránőtte magát az amúgy is egy személy szélességű ösvényre. A képen ennek a szakasznak egy ritkább helye látható. Az esőtől nedves rugalmas gallyak nyaldosták a ruhánkat, kicsit esőerdő érzést adva. Viszonylag könnyen értünk el az

út feléig, ám ott várt ránk egy fiatal fákból képződött barlangszerű ösvény. Itt ez egyik női tag elkezdett félni, hárman azonban meggyőztük, hogy haladjunk át ezen az ötven méteres szakaszon, és utána jobb lesz.

Amikor átértünk, szegény elkezdett igen hevesen félni. Látszott azonban rajta, hogy ez nem helyes és nem vezet sehová, hiszen itt vagyunk együtt az Úrral, így átöleltem, ezzel próbáltam adni némi szeretetet az Úrtól. A többiek is hasonlóan vigasztalták, mire megbátorodott, és tovább tudtunk indulni. Pár száz méter után viszont tényleg elérkeztünk arra a helyre, ahol tudnunk kellett nemet mondani: itt már koromsötétség várt bennünket a megint rettentő sűrű növényzet miatt. Egy picit erősködtem, hogy csak tíz méter, és ott a forrás, onnan forduljunk vissza, de a többiek már nem akartak jönni. Összedugtuk a fejünket, átkulcsoltuk egymás vállát, és magunkban imádkoztuk.

Elindultunk visszafelé. Ez az út is felfelé tartogatott több meglepetést. Jött újra a fiatal fák alkotta „barlang”, majd a ritkább rész után felértünk oda, ahol már abszolút semmit sem lehetett látni. Először még egyértelmű volt a helyzet, mert az ösvény erősen ki volt taposva, kinyújtott kezemmel éreztem a növények között az utat. Kézenfogva mentünk, hogy senki se maradjon le, mert az veszélyes lenne. Sajnos elkövettem egy hibát, amelyet többé nem szeretnék: nem volt nálam zseblámpa, amely persze csak rövid hatótávolságra megfelelő, de az éppen elég lett volna ebben a helyzetben. Kb. fél év alatt többször is jártam ebben az erdőben, de az esős időszak miatt elburjázott aljnövényzettel még nem találkoztam. Ebben az időszakban sokat erősödött a hitem, így picit olyan voltam, mint a frissen megtért szentek (csak én nem voltam, és nem vagyok szent életű): némileg vakmerőbb, és az Úrban való bizalom miatt bolondságokat is tévő, amely mint tudjuk, bűnné fajulhat. Ezért az Úr (ezzel is) lenevelt erről az útról: bízni mást jelent, mint önként vállalni vagy keresni a veszélyt. Persze sötétben már mentem azóta, de a zseblámpa már a táskám része... :-)

A történethez visszatérve: Végül az utolsó fél kilométeren semmit sem lehetett látni a kanyargós úton: az orrom hegyéig sem! Még egymást sem láttuk, csak a kézfogásból tudtuk, hogy együtt vagyunk. Csak mentem előre, kinyújtott kézzel, és éreztem, hogy jó felé megyünk, mert a talaj itt más volt, és nagyon nem vált sűrűvé az erdő sem. Az érdekes a dologban az, hogy mikor ott voltunk, tudtam, merre kellett

menni, tudtam, hogyan kell haladni, de mikor kiértünk ez útról fogalmam sem volt, hogyan csináltam...

Társaim úgy emlékeztek vissza, hogy az én kezemet is fogta valaki, és vezetett előre. És tényleg: a kezem végig nyújtva maradt, és hagytam, hogy az Úr fogja, és angyalaival vezessen bennünket előre... Régi barátaim sokat viccelődnek azon, hogy mindig eltévedek. Ám eddig azt nem tudták, hogy nekem a Szentlélek olyan adományt adott, hogy ha meg kell találni valamit, vagy el kell jutni valahová, akkor elvezet a szeretet által...

„A kegyelmi adományok különfélék ugyan, de a Lélek ugyanaz. A szolgálatok is különfélék, de az Úr ugyanaz. És az erőmegnyilvánulások is különfélék, de Isten, aki mindezt mindenki cselekszi, ugyanaz. A Lélek megnyilvánulásait mindenki azért kapja, hogy használjon vele.” (1Kor 12, 5-7)

Kedves Testvér, nagy szeretettel kívánom a Szentlélekkel való találkozást, és ajándékainak kibontakozását a lelkében, RKA!

A CSÓNAKFEJFÁS TEMETŐ – SZATMÁRCSEKE

Szatmárcseke elsősorban Kölcsey Ferencről híres: ott született, élete nagy részét ott töltötte, ott halt meg, és ott is van eltemetve. Egyesek azt is tudják, hogy különleges a temetője: sírkövek helyett csónakfejfákon van az elhunytak emléke megörökítve. De ezek csak száraz tények. Kétszer jártam eddig a csekei temetőben, és mindét alkalom igen mély benyomást tett rám. Békét éreztem és boldogságot. Nem szoktam hozzá, hogy egy temetőben ilyen érzések kerítsenek a hatalmukba. Sétáltam a sírok között, és olvasgattam a fejfákra írt feliratokat. Vannak, akik Szatmárcsekét a hosszú és boldog házasságok városának nevezik: okkal! A fejfákon kivétel nélkül ott volt, hogy "párosan élt nejével/férjével x évig boldog házasságban". Vajon miért tartják fontosnak ezt ráírni egy fejfára? És miért vannak hosszú, búcsúzó versek írva a fejfákra a náluk szokásos egy-egy szomorkodó mondat helyett? Talán mert a születési és halálozási dátum nem mond eleget egy emberről, aki itt élt a földön, majd amikor lejárt az ideje, távozott a Mindenhatóhoz.

Egy ember, azt hiszem, ennél több: valaki egyszeri és megismételhetetlen, szeretteinek nagyon fontos személy, lélek. Halála pedig életének befejezése és örök életének kezdete, szerettei számára pedig gyász – de lehet út is az Istenre találáshoz. Hiszen ha hiszünk az örök életben, amit Isten adott nekünk, már alig van okunk a

szomorúságra: szerettünk békére talált a Végtelen Szeretetrél. Azt hiszem, ez a csekei temető és a csekeiek példája számunkra: hit az örök életben, és az Isten akaratával való megbékélés. Amikor másodszorra ott jártam, feljegyeztem pár sírfeliratot. Azt hiszem, minden további szónál többet mondanak, úgyhogy megosztom őket.

„Itt nyugszik Bó Zsigmondné szül. Gárdus Ibolya.

Élt 66 évet, párosan férjével 50 évet élt, boldog házasságban. Meghalt 2010. május 6.-án. Elmentem tőletek, nem tudtam búcsúzni, Nem volt időm arra, el kellett indulni. Szívetekben hagyom emlékem örökre, Ha látni akartok, nézzetek az égre.”

„Nem ezt akartam, nem így.

Szerettem volna élni még.

El kellett menni.

Ha emlegettek, köztetek leszek.

De fáj, ha látom könnyetek.

Ha rólam szóltok, mosolyogjatok, így emlékem áldás lesz rajtatok.”

„Bíztunk az életben, hittünk a gyógyulásban, de ha már abban nem, legalább a csodában.

Csoda volt, hogy éltél és minket szerettél, nem haltál Te meg, csak álmodni mentél.”

„Nem fogjuk már elgyengült kezed, nem simogatjuk már őszülő fejed.

Nem tekint ránk aggódó szemed, megpihenni tért két dolgozó kezed.

Drága férjem, Isten veled.”

„Meghalt egy szív, mely élni vágyott, pihen az áldott kéz, mely dolgozni imádott.

Nélküled üres és szomorú a házunk, és nem hisszük, hogy Téged hiába várunk.”

„Elcsitult a szív, mely értünk dobogott, megpihen a kéz, mely értünk oly sokat dolgozott. Számunkra sohasem leszel halott: Szívünkben örökké élni fogsz, mint a csillagok.”

Bár ezek csak szemelvények a rengeteg búcsúszöveg közül, de talán egy kicsit átadja az olvasónak azt a békét és Istenben való megnyugvást, ami engem ott elfogott. Alig akartam onnan elmenni, pedig siettünk, vártak ránk. Valaki aztán így szólt hozzám: „Nem vihetsz el mindent!” Igaz. Mindenkinek elsősorban magának kell megtalálnia a békét és az Istenbe vetett bizalmát. Lajos Anna

Tájékoztató az egyházi hozzájárulásról

Tájékoztatjuk a testvéreket, hogy Beer Miklós püspök úr rendelkezése alapján az egyházi hozzájárulás mértéke az éves nettó jövedelem 1 százaléka, amely több részletben is befizethető. A befizetésre egész évben van lehetőség Necz Pálnénál a szentmisék végén, illetve telefonon egyeztetve egyéb időpontban is. (telefon: +36-30-4804956) Lehetőség van banki átutalással is rendezni az alábbi számlaszámon: Veresegyház és Vidéke Takarékszövetkezet: **66000011-11058117** 2010-től az adókedvezmény megszűnt, ezért az idei befizetésekre már nem tudunk igazolást kiadni. Adományaitokat előre is köszönjük!

Imádkozzunk a májusban
megkeresztelt gyermekekért!

Urunk Jézus Krisztus, áldd meg
ezeket a gyermekeket, akik a
kereszttségben Tebenned
újjászülettek! Segítsd szüleiket és
keresztzüleiket a példaadásban!

Amen!

*Bobál Jázmin Anna
Gozdán Zoltán
Goszleth Zalán
Vártoők Csongor
Zábrádi Eszter
Földesi Laura
Földesi Bettina
Horváth Emma Borbála
Menyhárt Csenge*

ESEMÉNYNAPTÁR

- Június 24-25.** Egyházmegyei találkozó Szolnokon
- Június 26. 9.30** Úrnapi ünnepi szentmise körmenettel
- Július 1. 18 óra** Jézus Szíve ünnepe, templombúcsú Erdőkertesen
(ezen a napon Veresegyházon nem lesz szentmise)
- Július 17. 9.30** Gyerekmise
- 16.30** Miénk a Főtér

NYÁRI TÁBOROK

Az idén is több tábort szervez egyházközségünk a gyermekek számára. Az alsós hittanos gyermekeinkkel a Zala megyei Galambok községben, Ifjúsági Közösségünkkel pedig Egerben. Az alsós táborra történő **jelentkezést június 26-ig meghosszabbítottuk.** A plébánia honlapjáról (www.veresegyhaz.vaciegyszegye.hu) is letölthető jelentkezési lapot Illésfalvi Péterhez kérjük eljuttatni vagy személyesen a sekrestyében leadni.

Idén is tisztelettel kérjük, hogy aki teheti, szíveskedjék hozzájárulni a táborok költségeihez. A nagylelkű adományokat Balázs atyának lehet adni személyesen, vagy a nevére a sekrestyében is hagyható. Az érintett családok nevében előre is köszönjük.

A felsős korosztály számára szervezett táborba várjuk a gyerekeket negyedik osztályos kortól, mely augusztus 1-4-ig lesz Taron. Ennek a korosztálynak van közössége egyházközségünkben, mely minden felsős gyereket vár péntek délutánonként fél 5-től a plébánián. A tábor nagyon jó lehetőség arra, hogy a jövőendő ötödikesek megismerkedjenek a mostani tagokkal, és szeptembertől ők is nagy örömmel vegyenek részt ezeken az alkalmakon. A tábort Sárosdi István és Petneházy Réka szervezi, jelentkezni is náluk lehet, ill. az egyházközség honlapján.

Az idén **június 24-én és 25-én** lesz az **Egyházmegyei Találkozó Szolnokon.** A program a kihelyezett plakáton illetve a Váci Egyházmegye honlapján (www.vaciegyszegye.hu) megtalálható. Ajánljuk a testvérek figyelmébe!

SZENTMISÉK TEMPLOMUNKBAN

Hétköznap, kedd és csütörtök kivételével..... 18.30
 Kedden és csütörtökön ugyanebben az időben **igeliturgiát** tartunk áldozatással Szombat.....08.00
 Vasárnap..... 08.00; 09.30; 18.00
 Gyónási lehetőség minden mise előtti 15 percben, illetve előre megbeszélt időpontban a plébánián is van gyóntatás.

Görög katolikus misék: minden hónap 1., 3. és 5. vasárnapján 11.30

SZENTMISÉK ERDŐKERTESÉN

Szombat.....18.00
 Vasárnap..... 08.00

SZENTMISE ŐRSZENTMIKLÓSON

Vasárnap.....9.30

SZENTMISE VÁCBOTYÁNBAN

Vasárnap.....11.00

SZENTMISÉK VÁCRÁTÓTON

Szombat.....18.00
 Vasárnap..... 11.00

KÖZÖSSÉGEINK

Felső közösség: péntek 16.30

Ifjúsági közösség: péntek 19:30

Családos közösség: minden hónap első szombat 17.30

Életige kör: minden hónap 3. csütörtök 19.15 **(változás!)**

Felnőtt közösség: minden szerda 19.00

Kalász közösség: minden hónap második vasárnap délután

Szent Antal imaközösség: minden hónap 13-án 17.30

Szent Anna Bibliakör: hétfő 10.00

Kórus: minden szerda 19 óra

Gitáros kórus: minden vasárnap 16.30

Karitás: minden hónap második szerda 19.15 **(változás!)**

Útkeresők: minden kedd 19.15

Dicsőítő csoport: kéthetente szerdán 19.00

Rózsafüzér társulatok: minden hónap első vasárnapja

Missziós Imaközösség: minden hónap első vasárnap 16.00

Baba-mama minden csütörtök 10-12-ig

Szereteláng kéthetente szombaton 9.00

SZENTSÉGIMÁDÁSOK TEMPLOMUNKBAN

Hétfőn és csütörtökön 19 órától; Reggeli szentségimádás hétfőtől csütörtökig 6.00; pénteken 5.00 órától, hétféig 6.30-7.30-ig (zsolozsma 6.30-tól)

HIVATALI ÜGYEK

Bejelentkezni a keresztelőre a kívánt időpont előtt legalább **3 hónappal** szükséges (a baba születésének várható időpontja előtt is el lehet intézni). Bejelentkezés Lukács Péter állandó diakónusnál a +36-30-4744549-es telefonszámon.

Bejelentkezés az esküvőre minden év **március 1-ig**, Molnár Zsolt plébános úrnál. Ha kérdése van, az 589-540-es vagy a +36-20-9104509-es telefonszámon lehet felvilágosítást kérni.

Plébániai irodaügyelet a Szent Pio Otthonban munkanapokon 8-tól 15 óráig.

A szentmise szándékok elolvashatók a faliújságon vagy a sekrestyében!

Kiadja a Vereseyházi Római Katolikus Egyházközség. Megjelenik havonta.

A kiadványért felelős Molnár Zsolt plébános.

(e-mail: molnar.zsolt@vaciegyhazmegye.hu)

Szerkesztőség: dr. Horváth György, Ferencz Zoltán

(e-mail: ferencz.zoltan@vereseqyhaz.vacieqyhazmegye.hu)

Az újság elolvasható a www.vereseqyhaz.vacieqyhazmegye.hu honlapon is.